

Î N C H E I E R E

31 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea, Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Vladislav Lavric, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Vladislav Lavric împotriva Primăriei municipiului Chișinău cu privire la acordarea spațiului locativ, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2015,

c o n s t a ț ă :

La data de 05 decembrie 2014, Vladislav Lavric a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei mun. Chișinău cu privire la acordarea spațiului locativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că, din anul 1992 și pînă în prezent, își desfășoară activitatea în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, respectiv în Inspectoratul General al Poliției.

Susține că, la data de 28 octombrie 2014, el a înaintat la Primăria mun. Chișinău o cerere prealabilă, prin care a solicitat asigurarea cu spațiu locativ în temeiul art. 35 din Legea nr. 416-XII din 18 decembrie 1990 cu privire la poliție.

Afirmă că, prin răspunsul nr. L-2131/14 din 26 noiembrie 2014 Primăria mun. Chișinău l-a informat că, art. 35 din Legea enunțată a fost exclus prin art. II din Legea nr. 90 din 14 decembrie 2009 pentru modificarea și completarea unor acte legislative.

Relevă că, deși, Legea cu privire la poliție a fost modificată, dreptul pretins la acordarea spațiului locativ a apărut anterior modificărilor operate în Legea enunțată, iar aceste modificări nu au un caracter retroactiv, respectiv, nu pot aduce atingere situației juridice existente anterior.

Mai relevă că, la moment, el și familia sa nu dispun de spațiu locativ.

Menționează că, în răspunsul său, pîrîta a făcut trimitere la art. 37 din Codul cu privire la locuințe, însă Legea cu privire la poliție este una specială în raport cu Codul cu privire la locuințe și a fost adoptată ulterior acestuia, respectiv, în această situație urmează a fi aplicat art. 35 din Legea enunțată, întrucît aceasta reglementează o situație concretă și, anume, cea cu privire la acordarea spațiului locativ polițiștilor și nu una generală.

Solicită obligarea pârteii de a-i acorda spațiu locativ și de a-i elibera ordin de repartiție.

Prin hotărârea Judecătorei Centru mun. Chișinău din 12 martie 2015 s-a respins acțiunea ca fiind nefondată.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, nu a fost probată existența temeiurilor apariției obligației Primăriei mun. Chișinău de a asigura familia reclamantului cu spațiu locativ, precum și nu a fost probată necesitatea reclamantului privind îmbunătățirea condițiilor de locuit din contul Primăriei mun. Chișinău.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2015 s-a respins apelul declarat de Vladislav Lavric și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La data de 25 ianuarie 2016, Vladislav Lavric a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel, la examinarea pricinii, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și, anume, art. 35 din Legea nr. 416-XII din 18 decembrie 1990 cu privire la poliție.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară,

sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele pricinii rezultă că, decizia instanței de apel a fost expediată în adresa reprezentantului recurentului, avocatul Victor Rusu la data de 11 ianuarie 2016 (f.d.59), iar cererea de recurs a fost depusă de recurent la data de 25 ianuarie 2016 (f. d. 61).

De asemenea, completul consideră că, recursul declarat de Vladislav Lavric nu se încadrează în temeiurile prevăzute la normele de drept citate.

Argumentul invocat în recurs precum că, instanța de apel, la examinarea pricinii, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și, anume, art. 35 din Legea nr. 416-XII din 18 decembrie 1990 cu privire la poliție nu poate fi reținut, deoarece instanța de apel corect a concluzionat că, în speța dată, nu poate fi aplicată această normă de drept din motiv că, cererea cu privire la acordarea spațiului locativ a fost depusă de recurent după ce art. 35 din Legea cu privire la poliție a fost exclus prin art. II din Legea nr. 90 din 04 decembrie 2009 cu privire la modificarea și completarea unor acte legislative, or, situația dată nu se afla în curs de realizare la data intrării în vigoare a Legii nr. 90 din 04 decembrie 2009.

Astfel, instanța de recurs notează că, Vladislav Lavric nu a invocat nici un argument în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*)

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de declarare a recursului.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de

Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Vladislav Lavric ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 432, art. 433, art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Vladislav Lavric se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari